

Agatha Christie

Moord op de Nijl

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Agatha Christie (1890-1976) wordt vaak de 'koningin van de misdaad' genoemd. Al even beroemd als zichzelf werden haar scheppingen: de Belgische detective Hercule Poirot, de slimme, oude Miss Marple en het speurderpaar Tommy en Tuppence. Agatha Christie is, met ruim 3,2 miljard verkochte exemplaren, de bestverkopende auteur aller tijden.

Agatha Christie Nederland

1

‘Daar heb je Linnet Ridgeway,’ zei meneer Burnaby, de waard van De drie Kronen. Hij stootte zijn buurman aan en beide mannen staarden met grote ogen en halfopen mond naar de grote rode Rolls Royce, die net voor het postkantoor was gestopt.

Er sprong een meisje uit, een meisje zonder hoed en met een jurk die er heel eenvoudig uitzag maar het niet was. Een meisje met goudblond haar, regelmatige autocratische trekken en een mooi figuurtje. Een meisje zoals je zelden zag in Malton-under-Wode.

Ze liep met zelfverzekerde tred het postkantoor in.

‘Ja, dat is ze. Ze bezit miljoenen. Ze geeft duizenden uit om het landgoed op te knappen. Er komen zwembaden en een balzaal en het halve huis wordt afgebroken en weer opgebouwd,’ zei hij zacht en vol ontzag.

‘Dat brengt geld in het dorp,’ zei zijn vriend. Hij was een magere, wat zure man en zijn stem klonk jaloers.

‘Ja, het is heel goed voor Malton-under-Wode,’ zei meneer Burnaby, ‘heel goed. Zullen we allemaal wakker van worden.’

‘Wel wat anders dan Sir George,’ zei de ander.

‘Ach, die paarden zijn zijn ondergang geweest,’ zei meneer Burnaby toegeeflijk. ‘Hij had altijd pech.’

‘Hoeveel heeft hij voor het huis gekregen?’

‘Een goeie zestigduizend pond, heb ik gehoord.’

De magere man floot.

Meneer Burnaby ging triomfantelijk voort: ‘En ze zeggen dat het haar nog eens zestigduizend zal kosten voor ze klaar is.’

‘Schandelijk,’ zei de magere man. ‘Hoe kómt ze aan al dat geld?’

‘Amerika, zeggen ze. Haar moeder was de enige dochter van zo’n miljonair daar. Het lijkt wel een film, hè?’

Het meisje kwam het postkantoor weer uit en stapte in de auto. Toen ze wegreed, volgde de magere man haar met de ogen en mompelde: ‘Dat moest niet mogen, dat ze er zo uitziet. Rijk en mooi. Dat is te veel. Als een meisje zo rijk is heeft ze niet het recht ook knap te zijn. En ze is knap. Nee, het is niet eerlijk...’

Uit de society-kolom in de *Daily Blague*:

Bij het souper in restaurant Chez ma Tante zag ik onder andere de mooie Linnet Ridgeway.

Ze was in gezelschap van lady Joanna Southwood, lord Windlesham en de heer Toby Bryce. Zoals bekend is juffrouw Ridgeway de dochter van Melhuish Ridgeway, die getrouwd is geweest met Anna Hartz. Ze erft van haar grootvader, Leopold Hartz, een onmetelijk fortuin... De bekoorlijke Linnet is de sensatie van het ogenblik, en er wordt gefluisterd dat binnenkort haar verloving zal worden bekend gemaakt. Lord Windlesham scheen zeer *épris* te zijn.

Lady Joanna Southwood zei: ‘Ik geloof, lieverd, dat het allemaal gewoon fantastisch wordt.’

Ze zat in Linnet Ridgeway’s slaapkamer in Wode Hall. Uit het raam keek je uit over het park en schaduwrijke, blauwgroene bossen.

‘Het is bijna volmaakt, hè?’ zei Linnet.

Ze leunde met de ellebogen op de vensterbank. Haar gezicht was één en al leven. Bij haar vergeleken was Joanna Southwood een beetje vaal en onbeduidend, een lange, magere jonge vrouw van zevenentwintig met een lang, verstandig gezicht en heel dun geëpileerde wenkbrauwen.

‘En wat heb je een massa gedaan in die tijd!’

Heb je veel architecten en zo hier gehad?’

‘Drie.’

‘Hoe waren ze? Ik heb eigenlijk nooit een architect ontmoet.’

‘O, dat ging wel. Een beetje onpraktisch zo nu en dan.’

‘Nou, lieverd, dan zul jij ze wel op hun vingers getikt hebben. Ik ken niemand die zo praktisch is als jij.’

Joanna nam een snoer parels van de toilettafel. ‘Deze zijn zeker echt, hè Linnet?’

‘Natuurlijk.’

‘Jij vindt dat natuurlijk, schatje, maar voor de meeste mensen is het dat niet. Die hebben hoogstens cultivéparels. Schatje, ze zijn echt ongelóóflijk, en ze passen zo goed bij elkaar. Ze zijn zeker wel ontzettend veel waard?’

‘Vind je ze nogal vulgair?’

‘Nee, helemaal niet. Ze zijn gewoon prachtig. Wat zijn ze waard?’

‘Vijftigduizend, denk ik.’

‘Wat een heerlijke hoop geld. Ben je niet bang dat ze gestolen worden?’

‘Nee, ik draag ze altijd en ze zijn bovendien verzekerd.’

‘Hè toe, laat mij ze eens dragen tot etenstijd. Ik zou dat zo opwindend vinden.’

Linnet lachte. ‘Ga je gang maar!’

‘Weet je, Linnet, ik benijd je echt. Je hebt nu letterlijk alles. Twintig jaar, je eigen baas, hopen geld, knap, een volmaakte gezondheid. Je hebt zelfs hersens! Wanneer word je eenentwintig?’

‘In juni. Er komt een groot feest in Londen.’

‘En ga je dan trouwen met Charles Windlesham? Al die afschuwelijke roddeljournalisten doen er zo opgewonden over. Hij is echt heel erg dol op je.’

Linnet haalde de schouders op. ‘Ik weet het nog niet. Ik heb eigenlijk nog geen zin om te trouwen.’

‘Lieverd, je hebt groot gelijk. Daarna is alles nooit meer hetzelfde.’

De telefoon rinkelde en Linnet liep erheen. ‘Ja?’

De stem van de butler antwoordde: ‘Juffrouw de Bellefort is aan de telefoon. Zal ik haar doorverbinden?’

‘Bellefort? Ja, natuurlijk, verbind haar direct door.’

Een klik en toen een gretige, zachte, een beetje ademloze stem: ‘Hallo, spreek ik met juffrouw Ridgeway? Linnet!’

‘Jackie, lieveling! Ik heb in eeuwen niets van

je gehoord!’

‘Ja, dat weet ik, het was afschuwelijk met me. Linnet, ik wil je verschrikkelijk graag spreken.’

‘Lieverd, kun je niet hierheen komen? Ik heb een nieuw speelgoed: mijn huis. Dat kun je dan meteen zien.’

‘Ja, dat wilde ik juist voorstellen.’

‘Nou, spring dan maar gauw in een trein of een auto.’

‘Zal ik doen. Een verschrikkelijk aftands twoseatertje. Ik heb het voor vijftien pond gekocht en soms rijdt het best. Maar het heeft kuren. Als ik er tegen theetijd nog niet ben, heeft het weer zo’n kuur. Tot ziens, schat.’

Linnet keerde naar Joanna terug. ‘Dat is mijn oudste vriendin, Jacqueline de Bellefort. We zijn samen in Parijs op kostschool geweest. Ze heeft ontzettend veel pech gehad. Haar vader was een Franse graaf en haar moeder een Amerikaanse uit een van de zuidelijke staten. Haar vader ging er met een andere vrouw vandoor en haar moeder verloor al haar geld bij die krach in Wall Street. Jackie bezat geen cent meer. Ik weet niet hoe ze het de laatste twee jaar heeft klaargespeeld.’

Joanna zat haar bloedrode nagels te vijlen

met de nagelvijl van haar vriendin. Ze hield haar hoofd scheef om het effect te zien en zei langzaam: ‘Zal het niet een beetje vervelend zijn als ze hier komt? Als mijn kennissen wat akelig overkomt, laat ik ze altijd direct schieten. Dat klinkt harteloos, maar het bespaart je later een hoop last. Ze willen altijd geld van je lenen, of ze beginnen een modezaak en dan moet je de afgrijselijkste kleren van ze kopen. Of ze beschilderen lampenkappen of batikken sjaals.’

‘Dus als ik al mijn geld verloor, zou je me direct laten schieten?’

‘Ja, schat, dat zou ik. Je kunt niet beweren dat ik niet eerlijk ben. Ik houd alleen van mensen die succes hebben. En je zult merken dat bijna iedereen er zo over denkt, alleen willen ze het doorgaans niet bekennen. Ze zeggen alleen dat ze Mary of Emily of Pamela niet meer kunnen uitstaan, omdat ze “zo bitter en eigenaardig geworden is door haar verdriet, de stakker”.’

‘Je bent gemeen, Joanna.’

‘Ik ben alleen maar uitgerekend, net als iedereen.’

‘Ik ben niet uitgerekend.’

‘Neen, maar dat hoeft ook niet als een stel knappe Amerikaanse mannen van middelbare leeftijd je elke drie maanden een grote toelage

doen toekomen.'

'En je beoordeelt Jacqueline verkeerd,' zei Linnet. 'Ze is geen parasiet. Ik heb haar dikwijls willen helpen, maar ze wilde het niet hebben. Ze is zo trots als een pauw!'

'Waarom wil ze je zo hals over kop spreken? Ik wed dat ze iets van je moet hebben. Let maar eens op!'

'Ze leek me erg opgewonden over iets,' gaf Linnet toe. 'Maar Jackie windt zich altijd erg gauw op. Ze heeft wel eens iemand met een zakmes gestoken.'

'Lieverd, wat opwindend.'

'Een jongen die een hond aan het plagen was. Jackie zei dat hij ermee moest ophouden, maar dat wilde hij niet. Ze trok hem weg en schudde hem door elkaar, maar hij was veel sterker dan zij en toen haalde ze een zakmes te voorschijn en stak hem ermee. Het gaf een geweldige herrie!'

'Dat kan ik me voorstellen. Klinkt heel onaangenaam.'

Linnets kamenier kwam binnen, mompelde iets, nam een jurk uit de kast en ging daarmee de kamer uit.

'Wat mankeert Marie?' vroeg Joanna. 'Ze heeft gehuild.'